

DÖMÖTÖR GÁBOR

A HOLD SZÍNEI

*a szögletesen múltó telek
színeket szögeztek homlokunkra
ébredő fehéret
játékos narancssárgát
érzékeny rózsaszínt
gondolkodó kéket
nyugodt barnát
haldokló szürkét
kegyetlen feketét*

*a szöges színek
lassan csorogtak*

*zsiros hajszálként tapadtak
arcunkba
szemünkbe
lapos tekintettel*

*nézett
altatott*

*A HOLD
A HOLD*

AZ ÉN VERSEM

*Szép csend feszült a szakadék fölött
lépkedtünk a próza és a vers között.
Ránk hullott a rétről egy csokrocška némaság.
Lépkedtünk a próza és a vers között
amely szívünkre egy kiáltást kötött.*

*Táskákat vittünk tele hegyekkel
tengerekkel
tengerhegyekkel*

*Istennel
utcákkal
emlékekkel
porral*

arcokkal melyeket képeken láttunk
hangokkal melyeket az őszben hallottunk
melyeket ismét vártunk.

Az iskolában is magunkat vártuk
magunkat hordtuk kis piros táskánkban
hogy ha ránk hullik az eső
legyen erő tovább lépkedni a próza és a vers között
egy feszülő dalhúron
 kéklő szerelmeken
 sárga utakon
 utcai arcokon
 fekete harcokon
 múló teleken
 hidegeken
 melegeken
 át . . .

A FRONTON

megszüntünk álmodni az életet
anyagtalán testünknek
ki kellett kristályosodnia
agyagarcunkba
vadul belevájt
a szobrász

az udvar lövészárkaiban
csak nyakkendővel komolyan
mászhatunk előre
csakis előre
pedig arcunkon még szakáll sincs és
ó annyira folytogatnak még
a húszéves álmok
annyira fájnak a virágok
annyira szeretnénk ismét
magunkban élni
szeretnénk vágatni az
udvar körül ahol a köd még nem fáj
ó azok az álmok régen lágy kezekkel
fonták át arcomat
akkor még azt hittem
a gyermekkor komolytalan divat
homokba zárva

váratlanul léptem be az egyik kapun és
beleolvadtam az aréna sarába
holttestem becsúszott a sáncok mögé